

บทที่ 1

บทนำ

การศึกษาเรื่อง “กระบวนการสื่อสารเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกวุฒิสภา” ในบทที่ 1 จะนำเสนอความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์การวิจัย กรอบแนวคิดการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะ และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับในการทำงานวิจัยเรื่องกระบวนการสื่อสารเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกวุฒิสภา

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมระบอบประชาธิปไตยเป็นสังคมที่มุ่งส่งเสริมและให้ความสำคัญแก่ประชาชน โดยส่วนรวม ประชาชนทุกคนมีสิทธิในการปกครองประเทศ โดยการแสดงเจตนารมณ์ผ่านทางผู้แทนของตน คำว่า ประชาธิปไตย หรือ democracy เป็นคำในภาษากรีก มาจากคำว่า demos ซึ่งหมายถึง ประชาชน การปกครองในระบอบประชาธิปไตยจึงเป็นการปกครองประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน (government of the people, by the people, and for the people) นั่นคือ สังคมระบอบประชาธิปไตยต้องการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศ ประชาชนย่อมมีสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกันและอย่างเสมอภาคกัน การปกครองในระบอบประชาธิปไตยจึงมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญต้องการให้เกิดความเห็นร่วมกันในการแก้ไขปัญหาต่างๆเกี่ยวกับเรื่องการเมืองการปกครอง ความเห็นพ้องต้องกัน (consensus) นี้จะต้องเป็นความเห็นของประชาชนทั่วไปภายในรัฐ ฉะนั้นความเห็นพ้องต้องกันจึงเป็นวัตถุประสงค์หรือจุดหมายปลายทางของประชาธิปไตย และเมื่อประชาธิปไตยต้องการความเห็นพ้อง ดังนั้นจึงต้องมีวิธีการนานาประการที่จะทำให้ได้มาซึ่งความเห็นพ้องนี้ ซึ่งมีทั้งการอภิปราย ได้เถียง การแสดงความคิดเห็น เป็นต้น ทั้งนี้เพราะประชาชนมีสิทธิและเสรีภาพในการปกครองบ้านเมืองได้ดังกล่าวมาแล้ว และสามารถแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยอาศัยเสียงข้างมากเป็นสำคัญ ดังสุภาษิตโรมันที่ว่า “เสียงประชาชนคือ เสียงสวรรค์” (Vox Populi, Vox Dei) อย่างไรก็ตาม สิทธิและเสรีภาพของประชาชนก็ต้องอยู่ภายในขอบเขตแห่งกฎหมาย เพราะระบอบประชาธิปไตยเคารพในความเป็นธรรม เหตุผล เมตตาธรรม ความศรัทธาในมนุษยชาติ (faith in

man) และความเคารพในเกียรติภูมิแห่งมนุษยชน (Human dignity) ฉะนั้นทุกหน่วยงานองค์การสถาบันจำเป็นต้องมีการประชาสัมพันธ์ทั้งสิ้น

การประชาสัมพันธ์จึงมีความสำคัญหรือมีบทบาทสำคัญยิ่งในการส่งเสริมบรรยากาศแห่งความเป็นประชาธิปไตย เพราะการประชาสัมพันธ์เป็นการติดต่อสื่อสารในระบบสองทางขององค์การสถาบัน (Two-way Communication) เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจอันดีแก่ประชาชน เช่น หน่วยงานของรัฐสื่อสารประชาสัมพันธ์ไปยังกลุ่มประชาชน ขณะเดียวกันก็รับฟังความคิดเห็นหรือประชมติจากประชาชนซึ่งหลักการนี้มีส่วนสนับสนุนประชาธิปไตยเป็นอย่างมาก และโดยที่การปกครองในระบอบประชาธิปไตยยึดถืออำนาจสูงสุดว่าเป็นของประชาชน ฉะนั้นจึงมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดนโยบายให้สอดคล้องกับความต้องการของตน สิ่งนี้คือหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของการประชาสัมพันธ์ซึ่งจะช่วยเอื้ออำนวยและส่งเสริมบทบาทประชาสัมพันธ์ในสังคมประชาธิปไตย (วิรัช ลภรัตนกุล, 2544: 25 – 27)

นับตั้งแต่ประเทศไทยเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชมาเป็นระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขมาตั้งแต่ พ.ศ.2475 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 7 โดยการยึดอำนาจของคณะราษฎรในครั้งนั้นได้มีการร่างรัฐธรรมนูญและประกาศใช้เป็นฉบับแรกชื่อว่า พระราชบัญญัติธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว พุทธศักราช 2475 (ดำรง พุฒตาล, 2548: 1) เมื่อเริ่มแรกภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 รูปแบบและโครงสร้างรัฐสภาของไทยนั้นใช้ระบบสภาเดียว ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรประกอบด้วยสมาชิก 2 ประเภทมาเป็นเวลา 14 ปี ในปี 2489 รูปแบบของรัฐสภาก็มีการเปลี่ยนแปลงเมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2489 ประเทศไทยเริ่มใช้ระบบ 2 สภาเป็นครั้งแรก โดยมีสภาผู้แทนราษฎรประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนและวุฒิสภา (เปลี่ยนเป็น “วุฒิสภา” ภายหลังเมื่อรัฐธรรมนูญ (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2490 ประกาศใช้) ประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับการเลือกตั้งโดยสภาผู้แทนราษฎร ความจำเป็นที่ต้องมีวุฒิสภาตามที่รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2489 บัญญัติไว้ ก็เพื่อทำหน้าที่สภาทบทวนรับผิดชอบในการรับรองการตรากฎหมายและญัตติอื่นที่ส่งมาจากสภาผู้แทนราษฎร นอกเหนือจากหน้าที่ทบทวนแล้ววุฒิสภาอาจจะลดการออกกฎหมายให้ช้าลง เพื่อให้แน่ใจว่าร่างกฎหมายของสภาผู้แทนราษฎรได้รับการพิจารณาอย่างถูกต้อง เพื่อประโยชน์ของประเทศไทยและประชาชน รัฐสภาชุดนี้สิ้นสุดลงโดยการยึดอำนาจการปกครองประเทศ เมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2490 โดย “คณะทหารของชาติ” ภายใต้การนำของพลโทผิน ชุณหะวัณ และรัฐธรรมนูญฉบับที่ 4 ของประเทศคือ รัฐธรรมนูญ (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ.2490 ซึ่งได้รับการประกาศใช้ต่อมา โดยรัฐธรรมนูญฉบับนี้กำหนดให้รัฐสภาประกอบด้วย 2

สภาคือ วุฒิสภา (เปลี่ยนจากพฤษสภาเป็นวุฒิสภา) ประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระมหากษัตริย์ และสภาผู้แทนราษฎรที่สมาชิกรับมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน (กองบรรณาธิการมติชน, 2549: 11-12)

นับจากพุทธศักราช 2475 เป็นต้นมา ที่รูปแบบของรัฐสภาไทยมีทั้งแบบสภาเดี่ยว และสภาคู่ ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ของบ้านเมืองขณะนั้น (กองบรรณาธิการมติชน, 2549: 17) การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับที่ 15 นั้นประกาศใช้ในปี 2534 ระหว่างที่ใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้มีกระแสจากประชาชนเรียกร้องให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญให้โอกาสแก่ประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้น การแก้ไขมีหลายครั้งจนกระทั่ง พ.ศ. 2539 ได้มีการประกาศรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 6) พุทธศักราช 2539 ซึ่งสาระสำคัญของการแก้ไขนี้คือ ให้มีสภาร่างรัฐธรรมนูญขึ้นมา มีสมาชิกรับมาจากการเลือกตั้งทางอ้อมจำนวน 99 คน ทำหน้าที่ร่างรัฐธรรมนูญทั้งฉบับให้แล้วเสร็จภายใน 240 วัน ในที่สุดสภาร่างรัฐธรรมนูญก็ได้ร่างรัฐธรรมนูญแล้วเสร็จ ประกาศใช้เมื่อพุทธศักราช 2540 สาระสำคัญส่วนหนึ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากรัฐธรรมนูญฉบับก่อนๆ ก็คือ การได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา ซึ่งรัฐธรรมนูญฉบับก่อนๆ สมาชิกวุฒิสภามาจากการแต่งตั้งทั้งสิ้น แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 นั้น กำหนดให้การได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภานั้นมาจากการเลือกตั้ง (ดำรง พุฒตาล, 2548: 1)

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 นั้นวุฒิสภามีหน้าที่หลักได้แก่ การกลั่นกรองกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาจากสภาผู้แทนราษฎร ช่วยตรวจดู แก้ไขร่างกฎหมายที่จะประกาศใช้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และมีหน้าที่ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล วุฒิสภายังมีหน้าที่แต่งตั้ง ให้คำแนะนำหรือให้ความเห็นชอบบุคคลมาดำรงตำแหน่งในองค์กรตามรัฐธรรมนูญ เช่น ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ กรรมการการเลือกตั้ง ผู้ตรวจราชการแผ่นดิน รัฐสภา กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ฯลฯ นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่พิจารณาและมีมติให้ถอดถอนบุคคลออกจากตำแหน่งถ้ามีพฤติกรรมส่อไปในทางทุจริต เช่น นายกรัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ประธานศาลฎีกาและองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ฯลฯ และด้วยภาระหน้าที่อันสำคัญเหล่านี้ รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2540 จึงกำหนดให้สมาชิกวุฒิสภาหรือ ส.ว. มาจากการเลือกตั้ง เป็นผู้แทนของประชาชนซึ่งเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยและที่สำคัญ ส.ว. จะมาทำหน้าที่ “สภาตรวจสอบ” รัฐธรรมนูญจึงกำหนดไว้ชัดเจนว่า ส.ว. ต้องไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง ไม่ได้รับการสนับสนุนจากพรรคการเมือง หรือสังกัดพรรคการเมืองใดๆ เช่นเดียวกับ ส.ส. ไม่ได้ โดยในรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ พ.ศ. 2540 ตามมาตรา 121 กำหนดให้สมาชิกวุฒิสภามาจากการเลือกตั้ง สมาชิกวุฒิสภาเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาล ทั้งประเทศจะมีสมาชิกวุฒิสภาได้รวม 200 คน แบ่งกันไปตามจังหวัดต่างๆ ตามจำนวนประชากร และมีวาระการทำงานครั้งละ 6 ปี โดยห้ามเป็น ส.ว. ติดต่อกัน

กันได้ไม่เกินสองสมัย มีสัญชาติไทยโดยกำเนิด อายุ 40 ปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง จบการศึกษาปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีความเกี่ยวข้องกับจังหวัดที่สมัคร ไม่เป็นสมาชิกหรือดำรงตำแหน่งในพรรคการเมือง ไม่มีพรรคการเมืองสนับสนุน และหากเคยเป็น ส.ส. ต้องพ้นจากตำแหน่งไม่ต่ำกว่า 1 ปี (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย, 2540: 62-68)

การกำหนดให้วุฒิสภามาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนตามรัฐธรรมนูญฉบับพุทธศักราช 2540 นี้ ถือเป็นพัฒนาการก้าวสำคัญของวุฒิสภาไทย ในอันที่กำหนดให้วุฒิสภาต้องผูกพันกับประชาชนอันเป็นการปฏิรูปองค์กรวุฒิสภาที่วุฒิสมาชิกเป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทยอย่างแท้จริง จากบทบัญญัติในเรื่องที่มาของสมาชิกวุฒิสภาที่เปลี่ยนเป็นจากการเลือกตั้งโดยตรงมีผลทำให้ความเป็น “ผู้ทรงคุณวุฒิ” ของสมาชิกวุฒิสภาลดความสำคัญลง ขณะที่ความเป็น “ผู้แทนปวงชนชาวไทย” กลับเด่นชัดและดูชอบธรรมขึ้น จะเห็นว่าเป็นความสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของการปฏิรูปการเมือง (ปริญญา นาคฉัตรี, 2547: 153 – 157)

แม้ว่าโดยสมมติฐานของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ที่ว่า ผู้สมัครสมาชิกวุฒิสภามีความเป็นสุภาพชน เป็นที่รู้จักต่อสาธารณชนอยู่ก่อนแล้ว และไม่จำเป็นต้องมีทุนทรัพย์จำนวนมาก (ปริญญา นาคฉัตรี, 2547: 4) จึงถือว่าผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชน ให้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่สมาชิกวุฒิสภาเป็นผู้ที่มีภาพลักษณ์ที่ดีในสังคมอยู่แล้ว โดยในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ได้มีการติดต่อสื่อสารกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องอยู่อย่างสม่ำเสมอก็ยังคงรักษาภาพลักษณ์ที่ดีนั้นอยู่ได้ตลอดเวลา ในลักษณะของ “ภาพลักษณ์ทางการเมือง” แม้จะมีไชนัการการเมืองมาก่อน

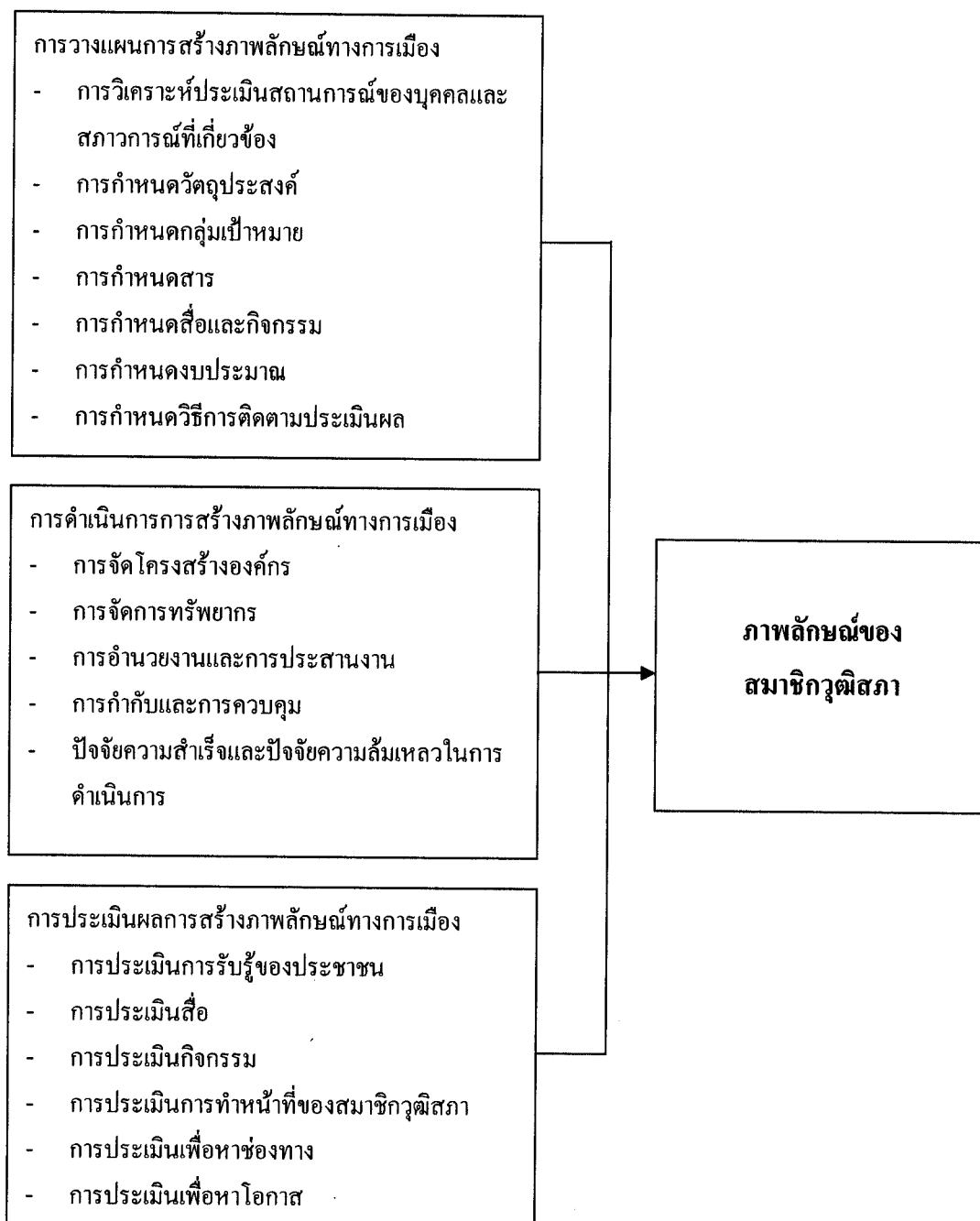
สิ่งที่สำคัญในประเทศประชาธิปไตยคือ การจะประสบความสำเร็จทางการเมืองในยุคปัจจุบัน นักการเมืองต้องสนใจ และให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ของตนอย่างมาก อาจจะยิ่งกว่าการวางนโยบายเสียอีก (เสถียร เขยประทับ, 2540: 64-65) ต้องยอมรับว่า ภาพลักษณ์ของสมาชิกวุฒิสภา (ส.ว.) 200 คน ที่มาจากการเลือกตั้งครั้งแรกตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปี 2540 ถูกมองว่าเป็น “สีเทา” (กองบรรณาธิการมติชน, 2549: 7) แต่ในความเป็น “สีเทา” ก็ยังมีสมาชิกวุฒิสภาที่ถูกกล่าวขวัญถึงอยู่เสมอว่าเป็นผู้ที่มีภาพลักษณ์ทางการเมืองที่ดีอยู่ตลอดเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่สมาชิกวุฒิสภา โดยปรากฏเป็นข่าวในสื่อมวลชนอยู่เสมอ

จึงเป็นที่น่าสนใจว่าสมาชิกวุฒิสภาเหล่านี้มีกระบวนการสื่อสารประชาสัมพันธ์อย่างไรจึงสามารถมีภาพลักษณ์ทางการเมืองที่ดีอยู่เสมอ ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาเพื่อให้ทราบถึงการวางแผน การดำเนินการ และการประเมินผลเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกวุฒิสภาต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาการวางแผนการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกวุฒิสภา
- 2.2 เพื่อศึกษาการดำเนินการการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกวุฒิสภา
- 2.3 เพื่อศึกษาการประเมินผลการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกวุฒิสภา

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 แผนภูมิแสดงกระบวนการสื่อสารเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมือง

4. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “กระบวนการสื่อสารเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกวุฒิสภา” ในครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตการศึกษาไว้ ดังนี้

4.1 เนื้อหา ผู้วิจัยศึกษาเนื้อหาที่สำคัญเกี่ยวกับการวางแผน การดำเนินการ การประเมินผลเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกวุฒิสภา

4.2 ประชากร ประชากรที่ใช้สำหรับการศึกษาในครั้งนี้คือ สมาชิกวุฒิสภาที่ได้รับเลือกตั้ง เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2543 จำนวน 200 คน มีระยะเวลาปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่วันที่ 22 มีนาคม 2543 ถึงวันที่ 21 มีนาคม 2549 รวมระยะเวลา 6 ปี

4.3 ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 8 ธันวาคม 2549 – 16 พฤษภาคม 2550

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

การศึกษาเรื่อง “กระบวนการสื่อสารเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกวุฒิสภา” ครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาไว้ ดังนี้

5.1 กระบวนการสื่อสาร หมายถึง กระบวนการถ่ายทอดสารระหว่างมนุษย์ตามองค์ประกอบของการสื่อสารขั้นพื้นฐานอันประกอบไปด้วย การถ่ายทอดสารจากบุคคลฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกว่า ผู้ส่งสาร ในที่นี้หมายถึง สมาชิกวุฒิสภาและทีมงานไปยังบุคคลอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกว่า ผู้รับสาร โดยผ่านช่องทางสื่อ

5.2 สมาชิกวุฒิสภา หมายถึง ตัวแทนของประชาชนที่ได้รับการเลือกตั้ง เพื่อเข้าไปทำหน้าที่ในรัฐสภาเพื่อถ่วงดุลอำนาจ ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินและการเลือก แต่งตั้ง ถอดถอนบุคคลในองค์กรอิสระโดยมีระยะเวลาการปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่วันที่ 22 มีนาคม 2543 ถึงวันที่ 21 มีนาคม 2549 รวมระยะเวลา 6 ปี

5.3 ภาพลักษณ์ทางการเมือง หมายถึง ภาพที่เกิดขึ้นในใจ หรือความประทับใจ หรือความนิยม หรือความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสมาชิกวุฒิสภา ซึ่งเป็นผลมาจากการเปิดรับสาร การรับรู้และความเข้าใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งทางการเมือง การรับรู้นั้นอาจจะเหมือนหรือแตกต่างไปจากสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นก็ได้ โดยภาพลักษณ์นั้นไม่ใช่เรื่องของข้อเท็จจริงแต่เพียงอย่างเดียว แต่เป็นเรื่องของการรับรู้ที่กลุ่มเป้าหมายทางการเมืองซึ่งเป็นปัจเจกบุคคลนำเอาทัศนคติ หรือความรู้สึกส่วนตัวเข้าไปปะปนอยู่ในข้อเท็จจริงด้วย โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ การวางแผน การดำเนินการ การประเมินผล

5.4 การวางแผนการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมือง หมายถึง การดำเนินการตัดสินใจอย่างต่อเนื่อง เป็นระบบ เพื่อที่จะทำให้สมาชิกรัฐสภาสามารถบริหารจัดการกับภาพลักษณ์ทางการเมืองที่จะเกิดขึ้นและมีผลกระทบต่อตนเองในอนาคต รวมถึงการดำเนินการจัดการให้แผนที่วางไว้สามารถดำเนินการได้ตามที่กำหนด ขั้นตอนนี้ประกอบไปด้วย การประเมินสถานการณ์ของบุคคลและสภาวะการณ์ที่เกี่ยวข้อง การกำหนดวัตถุประสงค์ การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย การกำหนดสาร การกำหนดสื่อและกิจกรรม การกำหนดงบประมาณและการกำหนดวิธีการติดตามประเมินผล

5.5 การดำเนินการการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมือง หมายถึง ขั้นตอนของการดำเนินการเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ของสมาชิกรัฐสภา เริ่มตั้งแต่การจัดโครงสร้างองค์กร การจัดการทรัพยากร การอำนวยความสะดวก การประสานงาน การกำกับและการควบคุมการดำเนินการ รวมทั้งตรวจสอบปัจจัยความสำเร็จและความล้มเหลวในการดำเนินการเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกรัฐสภาให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

5.6 การประเมินผลการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมือง หมายถึง การตรวจสอบผลของการสร้างภาพลักษณ์หรือการประเมินผลภาพลักษณ์ของสมาชิกรัฐสภาอย่างสม่ำเสมอ ขั้นตอนนี้ประกอบด้วย การประเมินผลของการรับรู้ การประเมินสื่อ การประเมินการทำหน้าที่ของสมาชิกรัฐสภา การประเมินสภาพสังคมโดยทั่วไป เพื่อหาช่องทางและโอกาสในการสร้างภาพลักษณ์เพิ่มเติม

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 6.1 ได้ทราบถึงการวางแผนเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกรัฐสภา
- 6.2 ได้ทราบถึงการดำเนินการเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกรัฐสภา
- 6.3 ได้ทราบถึงการประเมินผลเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกรัฐสภา
- 6.4 ได้ข้อค้นพบ ข้อเสนอในการวางแผน การดำเนินการ และการประเมินผลเพื่อการสร้างภาพลักษณ์ทางการเมืองของสมาชิกรัฐสภาเพื่อการเผยแพร่ต่อไป